

Abraham-verhaal

Er was eens een prachtig land. Vruchtbaar, groen, een oase temidden van de woestijnen. Het was er goed om te wonen. Vooral langs de rivier die dwars door het land liep, met z'n water, bomen en bronnen hadden veel mensen een plek gevonden om te wonen. Overal waren kleine dorpjes ontstaan waar mensen in vrede leefden. Kinderen speelden in het water, het vee graasde in de vruchtbare valleien, ieder had eten in overvloed. Het leven was er goed en vredig. Het land heete Kanaän. De mensen die er woonden waren de Kanaänieten. Zo ook Moshje en Rachel, kinderen van een jaar of 10.

Op een dag waren Moshje en Rachel aan het spelen bij de rivier. Het was prachtig weer, de zon stond hoog aan de hemel. En zoals gewoonlijk was er verder niemand te zien, behalve hun eigen vrienden en familie. Opeens zei Moshje: "Hé Rachel, kijk daar eens! Daar, op de heuvel, allemaal mensen!" "Wie zouden dat zijn?", vroeg Rachel. "Ze zien er zo vreemd uit, zie je dat? Ik ken ze niet, laten we naar het dorp gaan om te vertellen dat we bezoek krijgen." Zo gezegd zo gedaan. Moshje en Rachel gingen naar het dorp en vertelden wat ze hadden gezien. Dat veroorzaakte nogal wat onrust. "Mensen op ons grondgebied, hoe kan dat nou? Wij wonen hier, we kunnen er geen anderen bij hebben. Vreemdelingen op ons land, hoe durven ze! Kom op, we zullen ze duidelijk maken dat ze niet welkom zijn."

Een hele massa mannen en vrouwen verzamelde zich. Ze namen stokken en speren en van alles mee om hun land te kunnen verdedigen, en gingen naar de heuvel die de kinderen hun hadden aangewezen. Vanuit de verte zagen ze de vreemde mensen al staan. De Kanaänieten schrokken wel even, want het was me nogal een stoet mensen. En niet alleen mensen, ze hadden hun hele hebben en houwen bij zich: kamelen, schapen, tenten, huisraad, opa's, oma's, kinderen.. "Zie je wel", zeiden de Kanaänieten tegen elkaar, "die willen hier komen wonen". De Kanaänieten renden naar de heuvel en begonnen te roepen: "Hé, wegwezen jullie! Dit is ons land! Ga maar terug naar je eigen land. Jullie vuile woestijnbewoners, jullie horen hier niet!" En ze maakten dreigende gebaren met hun wapens om de vreemdelingen weg te jagen.

Toen kwam één van de vreemdelingen naar voren. Hij zag eruit als een vieze oude zwerver, met verwarde haren, gehavende kleren en een gehard gezicht. "Ik ben Abraham", riep hij naar de Kanaänieten. Ik ben hier gekomen omdat mijn God mij dit land gewezen heeft. Hij heeft mij beloofd dat het leven hier goed is." De Kanaänieten waren verstomd. Iemand die zomaar kwam vertellen dat 'ie hier ging wonen. Omdat een een of andere god dat had gezegd. Ja, zo kenden ze er nog wel een paar. "Inderdaad ja, het leven is hier goed, zoals je ziet. Maar daar hebben we wel wat voor gedaan. Dat is ons heus niet zomaar in de schoot geworpen. We hebben er hard voor gewerkt om hier goed te kunnen leven. En daar kunnen we jullie niet bij gebruiken. Opgehoepeld dus maar. En snel een beetje, anders gaan we agressievere middelen gebruiken."

En Abraham zei: "We zijn hier niet welkom. We zoeken verder. Wij hebben een langere adem dan die ongestuvige en bezitterige mensen hier." De mensen begonnen te mopperen: "We zoeken al zo lang, en nu hebben we eindelijk een stuk land gevonden waar het goed is. We zijn moe, we willen blijven." Kinderen die aan het spelen waren in de rivier begonnen te huilen. Maar Abraham hield voet bij stuk. Ze moesten weg. En ze reisden naar het zuiden. De Kanaänieten haalden opgelucht adem. Alleen Moshje en Rachel, die alles hadden gehoord en gezien, zeiden: "Toch wel zelig voor die kinderen en voor ons. Volgens mij waren dat leuke speelkameraadjes geweest."